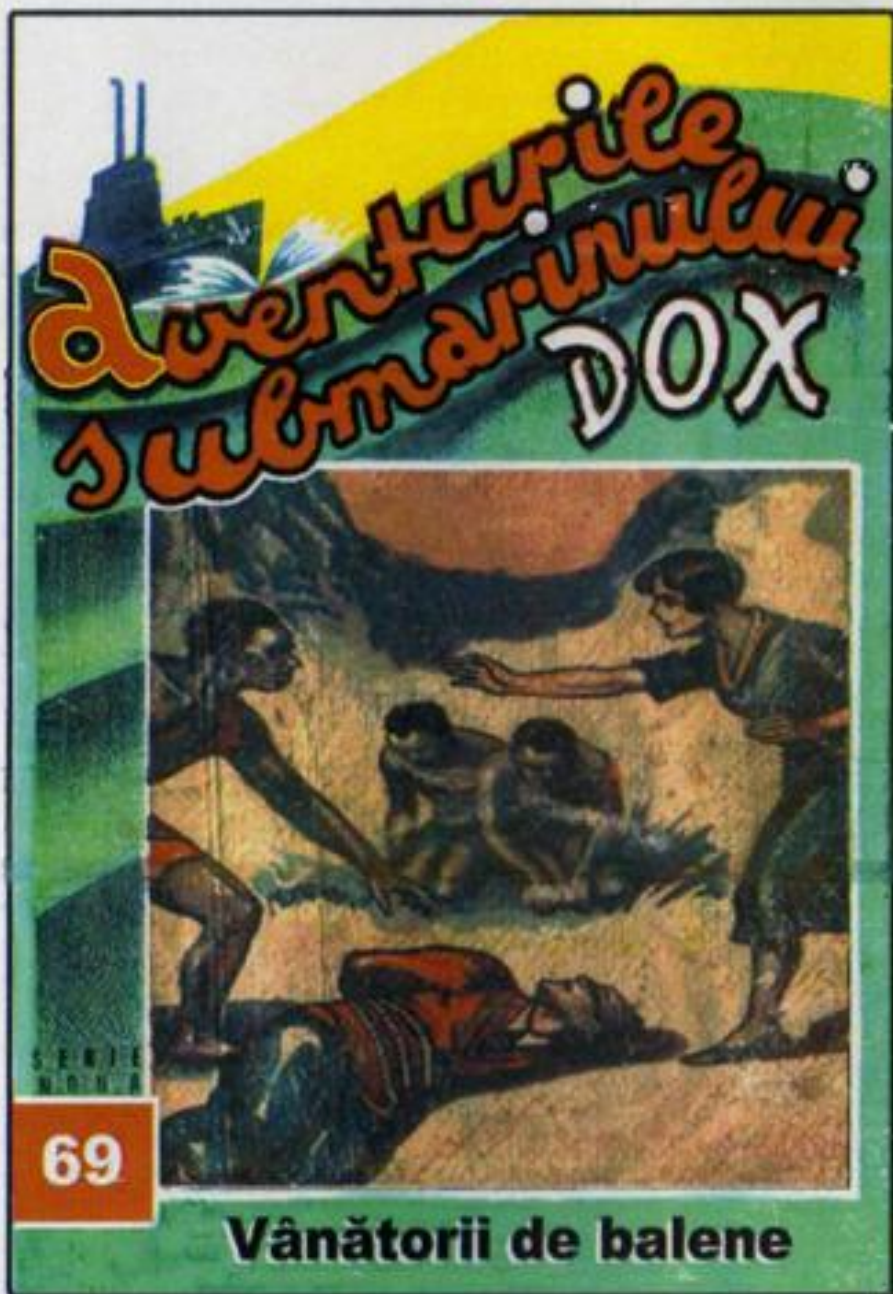

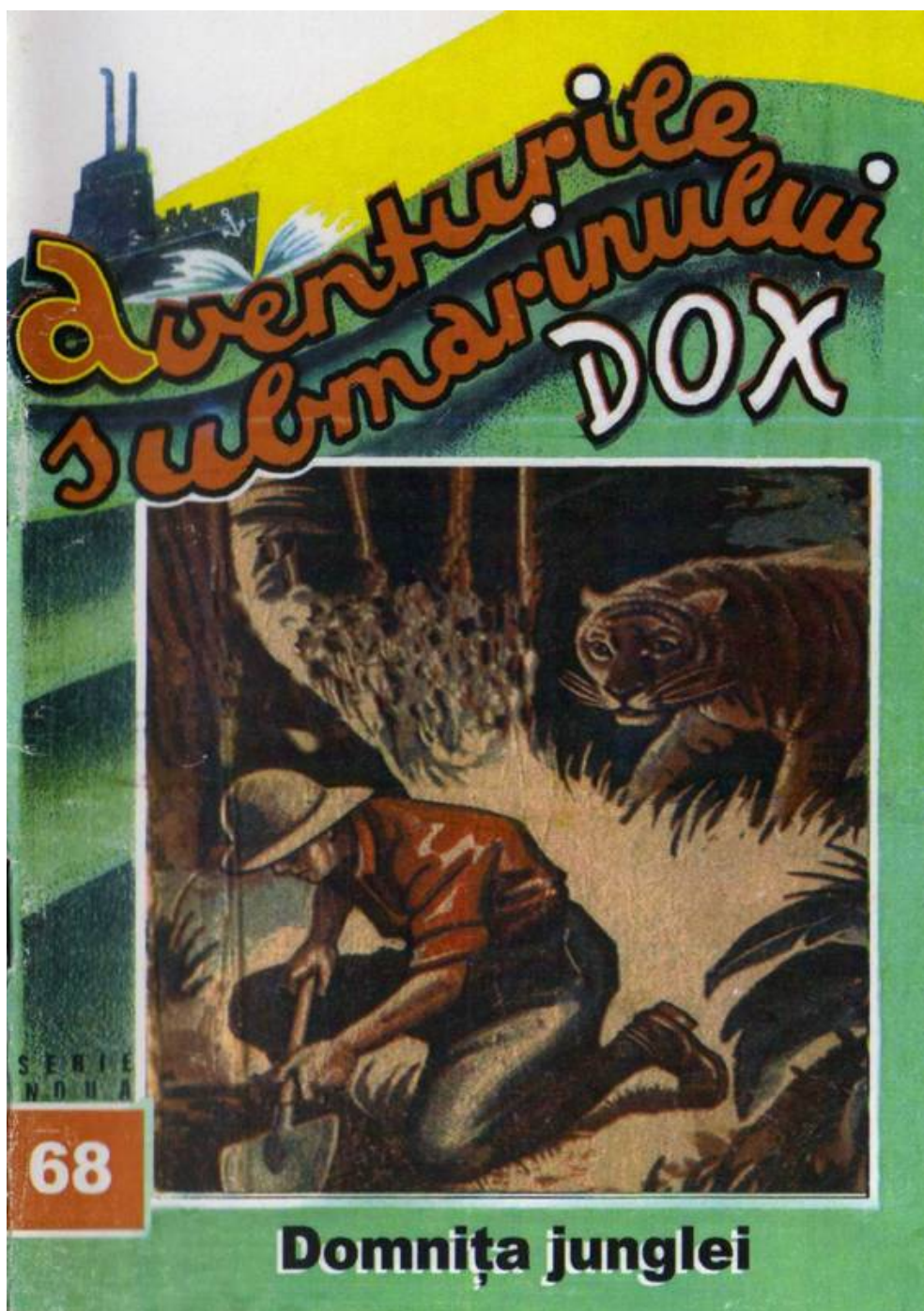
In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 68.

DOMNIȚA JUNGLEI.

Traducerea de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I. SPRE „RAIUL PĂMÂNTULUI”

DOCTORUL BERTRAM POVESTI MAI departe lui George, a doua zi, când „Dox”-ul spinteca valurile:

«— Marian deschise telegrama.

— Ah! Se potrivește de minune! exclamă el, vesel; ni se da însărcinarea să prindem pentru grădina zoologică din Londra câțiva țapi sălbateci și moscuri. Tot aveam noi de gând să plecăm spre Kașmir, țara aceea minunată, despre care vechii indieni spuneau că e „Raiul pe pământ”, iar mai târziu leagănul omenirii. Și iată că acum ni se oferă și prilejul să câștigăm bune parale de pe urma acestei călătorii.

— Minunat! exclamai eu. Atunci putem merge cu trenul până la Lahore și să facem acolo o vizită domnului William Johnson. Lordul Hagerstony ne-a rugat doar înainte de plecare să-l vizităm pe bunul său prieten din tinerețe.

— Da, la asta m-am gândit și eu. Din Lahore până la Srinagar, capitala Kașmirului, avem un drum de vreo trei sute de kilometri numai.

— Prietenul nostru Hagerstony a stăruit atât de mult să-l vizităm pe Johnson, ca și cum ar fi avut un anumit gând cu asta. Am presimțirea că aceasta vizită ne va vârî într-o nouă aventură.

Marian mă privi, surprins.

— Mi-ai luat vorba din gură, dragă Robert – râse el apoi – căci tocmai vroiam și spun același lucru. Ei, de stricat n-are ce să ne strice, căci ne-am odihnit câteva zile.

— După ce am întâmpinat lucruri destul de neplăcute, zisei eu.

— Mai curând interesante decât neplăcute, răspunse Marian.

— Ești dat dracului, dragul meu!

— În sfârșit să lăsăm gluma. Să ne luăm rămas-bun de la prinți, apoi, cu automobilul pus la dispoziție de el plecăm până la Bettia în North-West Provinces și de acolo ajungem la calea ferată care trece și ea prin Lahore.

Prințului Bahadur al Nepalului și nepotului său Sen Thappa le părea rău de plecarea noastră, căci le salvaserăm doar viața și tronul. Ne însoțiră până la granița țării lor și la despărțire ne dederă fiecare câte un inel prețios cu briliante.

Firește că nu puteam – mai ales Pongo – să purtăm aceste giuvaieruri pe deget, de aceea le atârnam de gât, pe un șiret de mătase.

Râsei în sinea mea când Bahadur ne zise că în aceste inele sălășluiește o putere mare. Deși văzusem multe ciudățenii în India, nu credeam că aceste lucruri neînsuflețite pot avea vreo putere tainică. Cu toate acestea, inelele cu pricina aveau să ne salveze viața, numai că în alt chip de cum crezusem.

În Bettia furăm întâmpinați cu multă căldură de șeful poliției, maiorul Vander. El auzise ce scop avea noua noastră călătorie și-i părea rău din suflet că nu avea concediu încă, spre a ne putea însoți.

Către seară ne urcăm în trenul care trebuia să ne ducă la Lahore. În noaptea următoare ajunserăm în orașul vechilor împărați Moguli, sub domnia cărora Lahore se îmbogățise cu cele mai minunate clădiri.

Deoarece era prea târziu ca să mai mergem la Miam Mir, localitatea de garnizoană situată la vreo zece kilometri depărtare, unde locuia Johnson, petrecurăm noaptea într-unul din hotelurile de lux din apropierea gării.

La cină, pe care o luarăm în sala de mâncare, îl întrebai pe Marian:

— Mergem mâine direct la Johnson, sau vizităm întâi orașul?

— Cred că nu pierdem nimic dacă ajungem cu câteva ceasuri mai târziu la el, răspunse prietenul meu, așa că sunt de părere să vedem mai întâi minunatele clădiri vechi din Lahore.

A doua zi dimineață pornirăm în oraș. În primul rând vizitarăm vechiul palat mogul „Hasaribagh”, care e alcătuit din patru curți mari pătrate; apoi mausoleul din mijlocul unui parc mare – al împăratului Dșhangir, care poarta numele „Șahdura”. După ce mai văzurăm câteva clădiri de mai mică

însemnătate, mersem la „Șalimar”, Casa bucuriei, apoi la parcul Șahului Dșaoan, unul din cele mai frumoase din lume.

Într-acestea se făcuse amiaza; după ce prânziram la hotelul nostru, plecarăm spre Miam Mir. Bagajele le lăsarăm la hotel.

La Miam Mâr se aflau cantonate câteva regimente engleze și băștinașe. Firește ca oamenii se uitau cam chiondorăș la noi și la asta contribui mult mutra lui Pongo.

Când întrebaram pe un polițist englez de William Johnson, omul ne măsură bănuitor, făcu apoi semn unui coleg să se apropie și ne ceru să-l urmăm. Furăm conduși la polițe.

Când sergentul raportă că vroiam să mergem la Mister William Johnson, comisarul de serviciu ne privi mirat, apoi ne întreba:

— Ce treabă aveți dv. cu Mister Johnson?

— Să-i dăm bună-ziua, răspunse Marian, liniștit, în vreme ce eu fierbeam de mânie.

Comisarul râse.

— Nu oricine poate vorbi cu Mister Johnson, răspunse el.

— Nu veți ajunge la el dacă nu-mi spuneți ce doriți.

— Bine. Domnule comisar, zise Marian, cu nepăsare – atunci plecăm. Dar te rog să comunici domnului Johnson că-i aducem salutări de la lordul Hagerstony. Bună ziua.

Înclină ușor capul și ieșiram din localul poliției, înainte ca năucitul comisar să poată spune ceva. Cu tramvaiul ne înapoiarăm la Lahore.

— Chestia pare să devie interesantă – zise Marian – căci Johnson acela trebuie să aibă o funcție foarte importantă și pare că se simte amenințat de niscaiva dușmani, de vreme ce se păzește atât de mult de vizite. În sfârșit, să vedem dacă nu dă vreun semn de viață.

— Vrei să spui că polițistul îi va spune despre vizita noastră?

— Fără îndoială. Pe de altă parte, cu siguranță că Hagerstony îi va fi scris despre noi. Să vezi tu: când vom ajunge la hotel va apare și Mister Johnson.

Marian avea să aibă dreptate. Eram la jumătatea drumului, când o mașină puternică a poliției zbură pe dinaintea tramvaiului în care ne aflam. La prima stație opri, comisarul așteptă vagonul nostru, se urcă într-unsul, salută militărește și zise cam încurcat:

— Domnilor, Mister Johnson vă roagă călduros să-l vizitați și în același timp să primiți scuze pentru faptul că am vrut să vă supun unui interogatoriu. Dar n-am făcut decât să ascult de un ordin.

— Te cred, domnule comisar, răspunse Marian, prietenos. Te însoțim cu plăcere.

Coborâram din tramvai în ploconelile conductorului. Atât de însemnat personaj să fie oare Johnson în Lahore?

Și șoferul mașinii cu care venise comisarul stătu țeapăn când ne urcarăm. Pornirăm apoi îndărăt cu o iuțală amețitoare.

Miam Mir este construit după gustul european. Străbăturăm piețe mari și străzi cu case trainice din piatră. Mașina opri în fața unei clădiri impunătoare, în care recunoșteai îndată palatul guvernamental.

Când coborâram, cele două sentinele de la intrare prezentară armele. Comisarul ne conduse în camera de gardă, unde furăm întâmpinați cu mare respect de un locotenent.

— Sunteți atât de buni să mă urmați, domnilor, ne rugă el. Domnul guvernator vă așteaptă.

Ne privirăm uimiți o clipă. Așa dar, prietenul lordului nostru avea slujba aceasta înalta?! Atunci era lesne cu puțință să aibă nevoie de ajutorul nostru în vreo chestiune deosebită.

Peste câteva minute ne aflam în fața lui, în cabinetul de lucru. William Johnson avea o statură uriașă; era puțin mai scund ca Pongo al nostru, dar pe chipu-i energic era săpată o trăsătură de suferință. Omul acesta puternic trebuie să fi fost chinuit de gânduri triste – sau cine știe ce taină îi amăra viața.

În vreme ce-mi treceau prin minte gândurile acestea, Johnson îmi strânse mâna călduros și își exprimă cu însuflețire bucuria de a ne face cunoștința. Probabil că lordul Hagerstony îi scrisese lucruri măgulitoare despre noi.

— Nădăjduiesc că veți binevoi să fiți oaspeții mei câteva zile, zise el apoi, cu amabilitate.

— Afară de lucrurile vrednice de văzut ale orașului și împrejurimilor, vă pot oferi și minunate prilejuri de vânătoare. Și încă...

— Își întrerupse vorba, rămase pe gânduri câteva clipe, apoi urmă: Despre asta vom putea vorbi în tihnă diseară. Îmi dați voie să trimit să vi se aducă bagajul de la hotel? Mulțumesc, voi da îndată ordinele trebuincioase. Aghiotantul meu vă va arăta încăperile ce vă sunt rezervate; din nenorocire eu sunt prea ocupat deocamdată și vă rog să mă iertați.

Văzurăm în vestibul așteptând o mulțime de ofițeri și altă lume; ne despărțirăm de el și locotenentul ne conduse în curtea clădirii.

Acolo aștepta mașina care ne adusese; tot ea ne transportă repede la o vilă mare, așezată într-o poziție pitorească. Furăm primiți de un englez tânăr, foarte simpatic, care ni se prezintă drept secretar particular al lui Johnson. Făcurăm câte o baie, apoi ne culcarăm pentru câteva ceasuri.

Ne trezirăm spre seară și după ce ne îmbrăcarăm, ni se anunță tânărul secretar, Buster Oven și ne invită la cină. Johnson se întorsese de la slujbă.

Ne salută amabil și ne rugă – și pe Pongo – să luăm loc, apoi porunci să fie adusă mâncarea. Cina trecu în tăcere, dar după ce servitorii indieni strânseseră masa, minunatele țigări fură aprinse și șampania spumega în pahare, Johnson se lăsă pe spate în fotoliul său, privi îngândurat în pahar și zise încet:

— Domnilor, am aflat de la prietenul meu lordul Hagerstony, că vă interesați mult de lucruri misterioase, mai ales atunci când se leagă aventuri de ele.

Tăcu și se uită la noi. Marian se înclină și răspunse:

— Domnule Johnson, vă rog să ne povestiți necazul ce vă apasă, „necaz” e poate puțin, am impresia că vă îngrijorează un dușman sau o soartă potrivnică – cunoscută și necunoscută totuși.

— Dumnezeule! exclamă guvernatorul. Ai darul de a citi gândurile, domnule Farrow?

— Nu, domnule Johnson – zâmbi prietenul meu – dar când lordul Hagerstony m-a rugat atât de stăruitor să vă predau salutări, am bănuir ceva asemănător. Și am dobândit încredințare deplină asupra acestui lucru când am văzut felul bănuitor cu care ne-au întâmpinat polițiștii dv.

— Foarte bine, zise Johnson, cu admirație. Lucrurile stau într-adevăr așa. Dacă îngăduiți, vă voi istorisi chestia în amănunțime. De vreo două luni observăm printre băștinașii districtului meu neliniști care ne sunt cu totul inexplicabile. Firește, pretutindeni mocnește focul în India, dar eu m-am priceput până acum să păstrez încrederea băștinașilor, astfel că în districtul meu a fost liniște deplină. Nici acum nu sunt răscoale, cum s-au produs în restul Indiei, ci numai atacuri personale, îndreptate împotriva mea. Numai norocul m-a scăpat din câteva atentate și ceea ce nu-mi lămuresc deloc, e că nu cunosc pe nimeni care să mă dușmănească de moarte. Mi-am îndeplinit întotdeauna slujba în așa fel încât până și potrivnicii mei politici au față de mine o atitudine de respect, ba chiar de simpatie.

— Și nu vă amintiți de loc să fi făcut vreodată nedreptate vreodată, chiar de mult de tot? întrebă Marian. Se-ntâmplă adesea să se răzbune lucrurile vechi, la care nici nu te mai gândești.

Mult timp Johnson rămase pe gânduri. O singură dată clătină capul, ca și cum ar fi vrut să alunge un gând, apoi zise șovăitor:

— Nu-mi pot aminti deloc să fi făcut cuiva o nedreptate. Dacăș fi știut de așa ceva, aș fi pornit de mult cercetări și în

direcția aceasta. Dispun de un corp minunat de polițiști secreți și aș fi ajuns până acum la un rezultat, dacă aș fi avut un singur punct de sprijin.

— Și cu toate acestea obârșia acestei mișcări dușmănoase împotriva dv. nu-și poate, avea rădăcinile decât în trecut, zise Marian cu hotărâre și-l privi ținând pe guvernator. Îngăduiți-mi încă o întrebare, domnule Johnson: ați dat din cap înainte. În vreme ce vă gândeați; de sigur că v-ați amintit de o împrejurare care ar putea fi pusă totuși în legătură cu chestia aceasta.

Guvernatorul se uită mirat la prietenul meu. Chipul său se roși apoi și cu glas nesigur zise:

— Ai un neasemuit spirit de observație, domnule Farrow. E drept că m-am gândit la o întâmplare care s-a petrecut încă pe vremea studiilor mele la Eton, în Anglia. Cu prilejul unui maci de foot-ball am rănit atunci un prieten atât de grav, încât trebuie să fi rămas șchiop pentru toată viața. Dar deoarece accidentul acesta s-a produs din nebăgare de seamă la joc, n-avea rost să-mi poarte pică. De altfel, era Allan Oven, tatăl secretarului meu particular.

Tânărul Oven plecase îndată după masă, așa că Marian putu întreba:

— Știe secretarul dv. de accidentul acesta? Știe că l-ați rănit atât de grav pe tatăl lui?

— Da, știe – răspunse Johnson – dar am vorbit adesea despre asta și atât el cât și tatăl său nu-mi poartă nici un fel de pică.

— A, da, nici eu nu cred să poată fi vorba de o răzbunare întârziată, răspunse Marian, cam codindu-se.

— De sigur că ați izbutit să-l cunoașteți bine pe tânărul Oven în cursul activității sale.

— Firește – se grăbi, să răspundă guvernatorul – garantez pentru el.. Sau poate crezi că dânsul sau tatăl său ar putea fi pricina dușmăniei ascunse împotriva mea?

— Nu, acum n-o mai cred, zise Marian – căci nu-l socot în stare de o mișelie pe tânărul acesta. Apoi, nici n-ar avea prilejul să provoace, în taină, turburări printre băștinași. Încă o întrebare, domnule Johnson: turburările se manifestă prin acte de violență, sau lupta împotriva dv. e dusă pe sub ascuns?

— Atentatele ce se produc împotriva mea sunt într-adevăr acte de violență și pe de altă parte din diferite părți ale districtului meu pornesc plângeri către vice-regele Indiei împotriva mea plângeri care se dovedesc întotdeauna neîntemeiate, dar care, prin numărul lor, mi-au clătinat situația.

— Atunci se pare că lucrează din umbră un dușman înverșunat împotriva dv. și va fi greu să punem mâna pe el. Dacă ne-ați putea da vreun punct de sprijin, ar fi lesne.

— Așa, însă, nici nu știm de unde să începem.

— Poate n-ar fi greu de stabilit din ce parte a țării vin cele mai multe plângeri. Îmi dădai eu cu părerea. Și chiar dacă va fi să prindem câțiva atentatori, din documentele respective se va putea vedea dacă aparțin unui anumit district.

— Bravo! strigă Marian, ai grăit bine, dragă Robert în felul acesta avem cel puțin un punct de sprijin, unde se poate găsi conspiratorul.

— La asta nu m-am gândit încă, zise Johnson.

— Îi voi însărcina imediat pe Oven cu cercetările, dar până mâine nu vom putea avea nici un rezultat.

Mai ramaserăm un ceas împreună, vorbind de toate, apoi ne-am retras în odăile noastre.

A doua zi dimineată fierbeam de curiozitate să aflu veștile aduse de Buster Oven. Dar trebuia să-mi înfrâng nerăbdarea până la amiază, căci abia atunci guvernatorul scoase un bilețel din buzunar și ne zise:

— Domnilor, propunerea domnului Bertram a fost într-adevăr foarte bună, căci după raportul făcut de poliție, cele mai multe plângeri împotriva mea vin din apropierea orașelului Sialkot, la vreo sută de kilometri la nord de noi și cei mai mulți atentatori dovediți sunt tot de pe acolo.

— Așa dar acolo trebuie să se afle presupusul provocator al campaniei împotriva dv., domnule Johnson, zise Marian. Vă rog să ne dați o recomandatie către șeful poliției din Sialkot, căci vrem să pornim chiar în cursul după-amiezii de astăzi, ca să putem începe încă mâine dimineată cercetările.

— Ce, atât de repede vreți să plecați? întrebă Johnson mirat.

— Da, căci fierul trebuie bătut cât e cald, cum zice poporul. Veniți și dv., domnule guvernator?

— Din păcate nu mi-e cu putință, căci situația serioasă de acum din toată India reclamă prezența mea aici.

— Păcat – dar vom face nici treaba și singuri. Așa dar, de Sialkot e vorba. După câte știu, prin apropiere se află jungle întinse – nu?

— Așa e, răspunse guvernatorul – și se zice că în aceste jungle ar locui o stăpânitoare misterioasă, de care ascultă satele și triburile învecinate. Firește că am căutat să vedem ce e adevărat din zvonul acesta, dar nici cei mai buni polițiști ai mei n-au putut descoperi ceva.

— Atunci nici n-o fi întemeiat zvonul acesta, zâmbi Marian. Aș fi însă foarte curios să cunosc o astfel de persoană

misterioasă, care poartă și titlul de stăpânitoare.

— Poate că dai ochii cu ea, râse guvernatorul. Acum voi scrie recomandăția către Harrikot; șeful poliției din Sialkot. Dacă luați trenul care pleacă peste două ceasuri, ajungeți acolo cam pe la zece seara. Cred că ar fi bine să telegrafiez ca să vi se rețină camere.

— Mai bine să n-o faceți – zise Marian – căci trebuie să pe așteptăm ca dușmanul să aibă iscoade pretutindeni și astfel să poată lua cunoștință și de telegrama dv.

II. ÎN SIALKOT.

— **VĂD EU ACUM CĂ AFACEREA E ÎN MÂINI BUNE**, căci vă gândiți la toate, dragă domnule Farrow, zise Johnson, cu admirație. Dar cum voi afla vești de la dv.? Căci nici dv. nu-mi puteți scrie, fără să vă trădați.

— Voi comunica tot ce va trebui secretarului dv. particular, Oven, făgădui Marian. Și dacă va fi nevoie de prezența dv., veți primi o telegramă.

— Vă mulțumesc din inimă pentru dragostea cu care vă puneți la dispoziția mea, zise guvernatorul. Vă doresc noroc și fiți siguri de recunoștința mea.

Ne referaserăm în odăile noastre ca să ne facem pregătirile. Încercărăm și armele, căci de ele depindea viața noastră în cele mai multe cazuri.

Plecarăm spre gară și când trenul intră în stație ne urcarăm într-un compartiment gol.

În drum îl întrebai pe Marian:

— Crezi așa dar în nevinovăția lui Oven? Nu s-ar putea oare ca Allan Oven să mai poarte ură lui Johnson și să caute sa se răzbune acum pe ascuns, cu ajutorul fiului său?

— Tot ce se poate – încuviință Marian – de aceea voi și cerceta mai întâi la Sialkot dacă Buster Oven întreține corespondență acolo. Șeful poliției va trebui să-mi dea concursul, mulțumită scrisorii de recomandăție.

— Dacă nu cumva o fi și el din banda care s-a pus pe capul lui Johnson, îmi dădui eu cu părerea.

— Tii, Robert, că bănuitor ai mai devenit! râse prietenul meu.

— La drept vorbind ar trebui să suspectăm, toate persoanele care vin în atingere cu guvernatorul. Crede-mă, însă, eu sunt convins că Johnson ne-a ascuns ceva din trecutul său și că în punctul acesta trebuie căutat izvorul atacurilor împotriva lui.

— Ah! Atunci nu m-am înșelat nici eu în observațiile mele. Aceeași impresie am avut-o și eu, numai că n-am vrut să vorbesc despre asta

— Dacă ai observat-o și tu, presupunerea mea capătă tot mai mult temei – dar cu atât mai grea ar deveni, firește, limpezirea chestiunii.

— Ar fi trebuit să i-o spunem lui Johnson în față, poate că atunci ne-am fi cruțat multă muncă.

— Nu prea cred că ai fi scos ceva de la el – spuse Marian – căci e probabil o chestiune delicată, pe care n-o poate pune în legătură cu evenimentele de acum.

— Bine. Să ne îndreptăm deci atențiunea mai întâi asupra celor doi Oven. Chiar dacă această cale ar fi greșit, e cel puțin un început, poate că tot găsim drumul drept.

— De aceeași părere sunt și eu. Acum să încercăm să dormim puțin, cât mai tine drumul. Cine știe dacă evenimentele ne-or mai îngădui odihnă.

Se întinse pe spate și închise ochii. Făcui la fel și, adormind, mă trezii abia când trenul intră în gara din Sialkot.

— Luăm o cameră la hotel numai pentru o noapte – zise Marian – apoi vom încerca să închiriem pentru noi doi o mică vilă, căci în hotel suntem prea mult sub control.

— Prea ieși în lucrurile în serios – zâmbii eu – eu unul nu cred să ne fi băgat în seamă cineva.

— Atunci nu l-ai observat pe indianul care la vederea noastră s-a pitit după dugheana aia de colo, la stânga. Făcea impresia că ne-ar fi așteptat – și nu m-aș mira de loc dacă-i vom revedea în curând.

— Dar bine, Mariane, cine să fi aflat de sosirea noastră? Johnson n-a telegrafiat doar nimănui.

— Poate altcineva. Sau poate nu crezi că pasagerilor din tramvaiul electric dintre Miam Mir și Lahore le-a atras atenția faptul că am fost luați cu automobilul poliției?

— Foarte bine, dar cine îți spune că se afla printre el un spion al complotiștilor? întrebai eu.

— Tot ce se poate și în cazul acesta s-a și anunțat aici prezența noastră. La drept vorbind, asta nu mi-ar fi de loc neplăcut, căci dacă indivizii ne ies înainte, suntem scutiți să-i mai căutăm.

— E adevărat, numai că întâlnirea cu ei nu va fi prea plăcută pentru noi, zisei eu.

— Asta așa e – râse Marian – dar noi suntem obișnuiți cu surprizele. Uite colo un hotel care pare destul de bun – să luăm o odaie pentru noapte.

Străbăturăm piațeta din fața gării și intrarăm în hotelul care aparținea unui englez. Firește că și mutra lui Pongo stârni

senzație și hotelierul, un omuleț slăbănog, cu chip de vulpe, ne dădu cameră abia după ce Marian îi puse pe masă suma cerută și comandă o cină îmbelșugată.

În vreme ce vorbea cu patronul, băgai de seamă că privea adesea spre intrare. Ba într-un rând văzui chiar un indian care privea cu atențiune înăuntru, dar dispăru apoi fulgerător.

— L-ai văzut și tu? mă întrebă Marian, când intrarăm în odăile noastre de la etajul întâi.

— Pe indian? întrebai.

— Da, l-am observat, căci prea se uita cu atențiune în holul hotelului.

— Ce să fie cu dânsul?

— Asta a fost omul care s-a pitit repede. În gară, atunci când ne-a zărit. Bănuiesc pe bună dreptate, deci, că e un spion al dușmanilor lui Johnson.

— Păcat, ar fi trebuit să-l urmărim, zisei eu.

— N-ar prea fi avut rost, răspunse Marian, căci se află aici la largul lui și de sigur c-ar fi dispărut brusc. Potrivnicii noștri ar fi știut atunci că am prins bănuiele. Cu cât ne arătăm mai nepăsători, cu atât mai bine pentru noi. A! Uite că vine cina.

Se auziră bătăi în ușă și la invitația lui Marian intră un servitor indian cu o tavă mare, pe care se afla mâncarea și băutura. Puse masa în odaia lui Marian și noi îl chemarăm pe Pongo din camera vecină. În vreme ce eu turnam sifon în whisky, prietenul meu împărțea friptura de cocoș.

— Deodată se opri din îndeletnicirea lui, privi atent marginea castronului și zise:

— Îmi face impresia că vor să ne dea gata chiar din primul moment. Vezi tu aici cristalele astea mititele? Aș pune rămașag că e o otrava cu efect fulgerător.

Îngrozit, îmi ațintii privirea pe fulgii albi.

— Dar zisei numaidecât:

— Mariane, poate să fie numai sare. Atât de repede nu se poate pune la cale un atentat împotriva noastră.

— Vom vedea, răspunse Marian, se duse la ușă și-l chemă pe chelner.

Veni unul, dar nu era acela care ne adusese mâncarea.

— Unde-i celălalt chelner? îl întrebă Marian, cu asprime.

Indianul nu răspunse, privi mirat la mâncarea de pe masă, apoi bâlbâi într-o englezească stâlcită:

— Ați primit mâncarea? Și noi căutăm în bucătărie.

— Așa? făcu prietenul meu. Atunci cheamă-l te rog pe patron!

Micul englez se ivi curând; făcu și el ochi mari când zări castroanele pe masa noastră și fără să aștepte vreo întrebare strigă:

— Heavens, uite-o aici! V-ați luat-o singuri, domnilor?

— Nu – răspunse Marian și-l privi, țintă – ne-a adus-o un servitor indian. Și... ia te uită aici... a fost otrăvită.

Birtașul se făcu galben că ceara, apoi apăsă degetul pe cristalele suspecte și vru să le ducă la gură. Marian îl opri însă la timp și zise:

— Sunt încredințat că nu știi nimic despre afacerea asta; trebuie să-ți spun că avem aici dușmani primejdioși care vor să ne înlăture pe calea ăsta. Dar ia spune, cum a fost cu puțință ca un om străin s-ajungă la mâncare?

— De trei zile am un bucătar nou - răspunse birtașul.

— E obiceiul la noi ca atunci când mâncărurile sunt gata să fie puse pe bufet de unde le iau chelnerii. Firește că bucătarul n-avea de unde să știe că a fost un indian străin.

— După cum se pare, dușmanii noștri sunt foarte bine organizați, murmură Marian.

— Să trecem sub tăcere toată chestia și îngrijește să primim altă mâncare... neotrăvită. Mai vroiam să te întreb dacă nu cumva cunoști un bungalow, pe care să-l închiriem pentru câțva timp.

— Firește, firește, răspunse birtașul, repede.

— La marginea orașului, în fața marilor jungle, cineva are un bungalow frumos, pe care-l închiriază. Mâine dimineață vă pot duce acolo.

Se vedea cât colo că birtașul ar fi fost bucuros să plecăm cât mai curând din casa lui și nu i-o puteam lua în nume de rău, căci nu e deloc plăcut să ai oaspeți care sunt urmăriți de dușmani care le pun la cale moartea. Marian zâmbi văzând graba cu care răspunse omul la întrebarea lui, apoi repetă cererea de a ni se aduce altă mâncare. Birtașul se depărtă.

După câțva timp se înapoia cu un indian care ducea mâncarea și puse apoi din fiecare castron câte puțin pe o farfurie, din care gustă sub ochii noștri.

— Așa, domnilor – zise după aceea – acum cred că puteți mânca fără teamă. L-am pus și pe bucătar să guste din ele, după aceea am umplut cu mâna mea castroanele. Poftă bună.

După ce servitorul strânse mai târziu masa. Marian zise:

— Dușmanii noștri vor fi aflat, de sigur, că lovitura a dat greș, așa că ne putem aștepta la un nou atentat, chiar în noaptea asta. Trebuie, deci, să facem de veghe cu schimbul. Ușile dintre odăile noastre le lăsăm deschise, firește. Acum e ora unsprezece; ia tu prima veghe, Robert, apoi Pongo, după aceea eu. La ora două te trezesc iarăși. Să stingem lumina însă altminteri dușmanii noștri nu se vor arăta – și eu vreau neapărat să știu ce vor întreprinde acum.

Eu aveam odaia din stânga, Marian pe cea din mijloc, iar Pongo dormea în cea din dreapta. Firește că nu ne dezbrăcărăm, ci tovarășii mei se culcară îmbrăcați în paturile lor, iar eu rămăsei la masă. După vreo jumătate de ceas totul amuți în hotel și eu începui să ascult cu încordare, dacă nu cumva se aude vreun zgomot suspect.

Nimic nu se-ntâmplă însă. Când cadranul fosforescent al ceasului brătară arată miezul nopții, răsuflai ușurat și-l trezii pe Pongo; apoi mă-ntorsei pe patul meu și cu toată încordarea nervoasă de care eram stăpânit, adormit numaidecât.

Mă deșteptai simțindu-mă scuturat de braț. Dusei mâna la revolver, dar Marian îmi șopti:

— Ei, dragă Robert, ai un somn foarte greu. E ora două, ți-a venit rândul.

Sării repede în picioare, mă așezai iar la masă, auzii cum Marian se trânteste pe patul său și începui să ascult din nou în întuneric.

Deodată simții o adiere ușoară de aer, pe care n-o simțisem înainte. Să fi fost deschisă o ușă sau o fereastră? Dibui îndată pe masă, unde pusesem revolverul – și un fior de spaimă îmi trecu prin trup: arma dispăruse, de asemeni și lampa de buzunar.

Vrui să mă ridic ca să-l strig pe Marian, dar nu mai avui răgazul, căci două mâini îmi încheștară gâtul pe la spate. Strânsoarea era atât de grozavă că nu putui scoate nici un sunet și durerea ce o simțeam amenința să mă facă să-mi pierd cunoștința.

Începui să dau din mâini și din picioare, izbii de câteva ori în masă, provocând zgomot. Și tocmai când simții că-mi pierd cunoștința, fulgeră lumina unei lămpi, auzii sărituri ușoare, apoi o lovitură grea și strânsoarea de fier din jurul gâtului meu slăbi.

Gâfâind și tușind mă ridicai în picioare. Mă întorsei și-l văzui îndărătul meu pe Pongo, aplecat deasupra unei făpturi ce zăcea la pământ. Acum se ivi și Marian în ușă și întrebă încet:

— Ei, Robert, care va să zică tot te-au atacat?

— Da, pe neașteptate, răspunse cu greutate. Era cât p-aci să mă gâtuie, dacă Pongo nu mi-ar fi sărit atât de repede în ajutor.

Întinsei mâna prietenului nostru negru, care răspunse încurcat:

— Pongo auzit: lovește Masser Bertram, alergat repede și culcă la pământ om străin.

— Pașii lui Pongo m-au făcut să mă trezesc, zise Marian. Și înainte ca să-mi dau seamă ce se-ntâmplă, viteazul nostru

prieten mântuise treaba. Acum să-l legam pe agresor!

Individul era un indian înalt și subțire, cu chipul îndrăzneț. Îi legarăm cu sfori groase, îi golirăm buzunarele și îmi luai înapoi revolverul și lampa de buzunar.

Cercetarăm odaia și văzurăm că un ochi de geam fusese tăiat cu măiestrie. Așa dar, o spargere cu îndemânarea unui spărgător din Europa.

— Să tragem obloanele de dinafară, propuse Marian. Nu e nevoie să-l trezim pe hotelier, o va afla mâine dimineață. Vom trage obloanele și în celelalte odăi și vom lăsa lumina să ardă. Firește că vom urma să facem de veghe și să nu-l slăbim din ochi pe prizonier.

Se aplecă asupra omului nemișcat, îl privi câțva timp, îl scutură cu putere, apoi zise:

— E mort. Păcat, poate tot am fi scos ceva de la el. Pongo l-a lovit atât de rău încât cred că i-a rupt șira spinării. Nu merge, trebuie să-l trezim pe hotelier și să-l rugăm să anunțe pe șeful poliției, Harrikot.

Marian sună și când sosi servitorul îi porunci să-l cheme pe patron. Bietul englez se făcu galben ca ceara când îi povestirăm aventura mea și-i arătarăm cadavrul. Plecă îndată să dea personal de veste poliției și să-l aducă pe șef.

După un sfert de ceas numai acesta apăru, însoțit de câteva persoane. Energicul Harrikot ne plăcu de la prima vedere. Ne strânse mâinile bucuros după ce citi scrisoarea lui Johnson, privi apoi cadavrul și zise surprins:

— Indianul acesta face parte dintr-un trib care trăiește în adâncul junglei. Rareori unul din ei vine la oraș să facă schimb de mărfuri sau să cumpere. Nu pot pricepe ce i-a îndemnat să facă o spargere la dv., domnilor.

— Care va să zică în junglă trăiește, tribul acesta, zise Marian, îngândurat. Bine, în privința asta vom sta de vorbă mâine mai amănunțit, domnule Harrikot. Cred că mortul ar putea fi dus acum de aici; împrejurările în care și-a găsit sfârșitul sunt limpezi.

— Firește, încuviință șeful, aruncând o privire de admirație spre Pongo; dar e aproape de necrezut ca un om să fie omorât cu o lovitură de pumn. Prietenul dv. trebuie să aibă o putere extraordinară.

— Nu greșiți deloc – răspunse Marian – deși în cazul de față mi-ar fi fost mai plăcut să nu fi lovit atât de tare. Dar dacă vom da de tribul din care făcea parte mortul, vom face poate un pas mare înainte.

— Nu știu cu ce misiune ați venit aici, domnule Farrow – zise Harrikot – oricum ar fi însă vă stau la dispoziție în orice privință, cu tot efectivul meu polițienesc. Aștept deci vizita

dv. mâine dimineată, când îmi veți da lămuriri mai amănunțite. Pentru restul nopții voi pune oameni de pază în jurul hotelului.

Marian mulțumi și făgădui șefului să-i vorbească mai pe larg a doua zi. În vremea asta polițiștii scosesea afară cadavrul, iar noi ne culcarăm din nou.

Dormirăm tun până dimineată. După dejun plecarăm la poliție și ne anunțarăm șefului. Marian îi povesti cum stau lucrurile și când sfârși, Harrikot făcu o mutră îngândurată:

— Și credeți într-adevăr, domnilor, ca veți găsi în ținutul acesta dezlegarea tainei?

— Da, domnule Harrikot – răspunse Marian – căci din cele două atentate care au fost făptuite asupra noastră curând după ce ați venit, puteți vedea și d-voastră că suntem pe drumul drept. Dușmanii ne cunosc și încearcă să ne înlăture. Asta e întotdeauna o dovadă de slăbiciune.

— Și vreți să pătrundeți în junglă ca să dați de tribul din care făcea parte cel căzut sub pumnul lui Pongo al dv., zise Harrikot – atunci veți avea prilejul în același timp să cercetați un zvon...

— Știu – îl întrerupse Marian – e vorba de femeia misterioasă despre care se spune că stăpânește peste mai multe triburi. Ne-a povestit Johnson de asta. Dar dacă acest lucru nu vă stânjenește – vreau să spun dacă pentru Anglia stăpânirea ei nu prezintă nici un pericol, atunci firește că nu mă voi ocupa de chestie.

— Deocamdată ivirea acestei femei nu ne stânjenește deloc – răspunse șeful poliției – n-am avea însă ce pierde dacă am dobândi lămuriri asupra ei, căci se poate întâmpla ca mai târziu ea să constituie o primejdie.

— Bine, dacă voi da de urma ei, voi cerceta, făgădui Marian. Acum mă voi duce să închiriez bungalow-ul pe care mi l-a recomandat hotelierul, căci aș vrea să fiu netulburat cât voi sta pe aici.

— A! De sigur că e vorba de bungalow-ul lui Mirzam, la marginea orașului. Casa ar fi foarte potrivită pentru dv., căci e așezată aproape la începutul junglei, dar e cu atât mai primejdioasă. Căci acolo puteți fi atacați de o bandă întreagă, fără să aflăm ceva.

— Ei, lasă că veți afla dv. când vom deschide un foc viu asupra dumnealor, râse Marian.

— Dar cred că nu vor ajunge lucrurile până acolo. Firește ca suntem mai expuși acolo, dar vom fi și noi mai cu băgare de seamă. În orice caz v-aș ruga, domnule Harrikot, să nu puneți oameni să ne păzească, pentru că astfel i-ați alunga pe dușmani. Să vie dumnealor la noi – dacă nu i-om găsi!

Polițistul privi cu admirație pe prietenul meu.

— Respectate mele, domnilor, zise el apoi. Oricare alt om ar fi fost mulțumit dac-ar fi putut sa se ferească de un eventual atac al dușmanilor săi, pe când dv. se pare că-l doriți. Trebuie să admit acum că în felul acesta veți ajunge la izbândă, vă doresc însă din inimă să-i găsiți pe dușmani pe altă cale.

III. ÎN JUNGLĂ.

— **NE-AR FI ȘI NOUĂ PLĂCUT** – răspunse Marian, râzând – dar dacă nu se poate altfel, n-am încotro. Principalul e sa izbândești. Așa dar acum îl vom căuta pe dl. Mirzam acela. Cred că locuiește în oraș.

— Nu?

— Desigur, domnule Farrow, dugheana de colo e a lui. Bungalow-ul său stă gol de două luni, Spuneți-i că sunteți trimiși de mine și atunci vă va face un preț mai moderat.

— Sau dimpotrivă, râse Marian.

Fără să mai aștepte s-audă ce spune șeful, care rămase cam uluit, el îi strânse repede mâna și ieși din odaie. Când ajunserăm în stradă, îl întrebai:

— Mariane, ce vroiai și spui cu asta?

— Ei, mai nimic, o presupunere, răspunse el. M-a izbit faptul că bungalow-ul stă gol de două luni.

— A, nu cumva crezi că Mirzam e poate în legă...

— Ți-am spus doar că nu e decât o presupunere, mă întrerupse el cam aspru. Te rog sa nu mai vorbești acum despre asta. Nu putem ști dacă nu suntem înconjurați de spioni.

Avea dreptate, așa că tăcui, dar mă uitai cu băgare de seamă de jur-împrejur, dacă nu se vedea vreun urmăritor. Deodată îl auzii pe Marian mormăind necăjit:

— Prin purtarea ta bătătoare la ochi ai să-l mai și alungi. În sfârșit, slavă Domnului că am ajuns.

Pași în dugheană și eu îl urmau cam îndârjit. Să fi zărit Marian într-adevăr un urmăritor? Îi privii întrebător, pe furiș, dar el dădu din cap și întrebă pe tânărul vânzător care-i ieși înainte unde-l poate găsi pe stăpân. Și când, la întrebarea politicoasă a funcționarului, Marian răspunse că veniserăm pentru închirierea bungalow-ului, tânărul se-ndepărtă repede și se înapoia după câteva minute, rugându-ne să-l urmăm.

Furăm conduși în biroul particular al negustorului. Omul trebuia să fie foarte bogat ca să-și îngăduie un lux atât de mare. Așa ceva nu văzusem nici în cele mai mari orașe ale

Indiei, darmite într-un orășel ca acesta. Și îndată ma cuprinse o bănuială împotriva lui Mirzam.

Cu toate astea el făcea impresia cea mai bună. Jumătatea de jos a figurii îi era acoperită de o barbă mare, deasă, dar fruntea și, mai ales, ochii dovedeau o fire dreaptă, cinstită.

Marian merse de-a dreptul la țintă:

— Am dori să închiriam bungalow-ul dv., domnule Mirzam. Ce preț pretindeți?

Mirzam făcu o mutră cam mirată, apoi zise, șovăitor, într-o englezească fără cusur:

— Îmi dați voie să întreb ce vă face să închiriați tocmai casa aceasta singuratică? Nu... nu prea veți fi în siguranță acolo, căci jungla e foarte aproape.

— Asta nu ne sperie, răspunse Marian cu glas prietenos. Noi vrem să vânăm, astfel că se nimerește bine că domeniul de vânătoare nu e prea departe.

— Așa e, încuviință Mirzam.

— Dar trebuie să vă spun că tocmai în jungla asta s-au iscat în momentul de față turburări printre locuitori, în cea mai mare parte triburi mici. S-ar putea ivi ciocniri cu urmări neplăcute pentru dv..

— Nu ne e frică nouă de asta, zâmbi Marian. Și apoi, nu le-am făcut nimic oamenilor, vrem cel mult să-i scăpăm de sălbăticiunile de care sunt amenințați. Vă mulțumesc deci, pentru sfatul binevoitor, dar dacă n-aveți nimic împotriva, am vrea să închiriam bungalow-ul.

— Dacă țineți cu tot dinadinsul – răspunse negustorul, înălțând din umeri – nu vă pot abate de la gândul acesta. Și deoarece bungalow-ul n-are nici o valoare pentru mine vă cer o liră sterlină pe lună.

— Bine – răspunse Marian, scoase portofelul și. Puse banii pe masa.

— Asta e un preț foarte convenabil. Poftim chiria pe o lună înainte. Mai mult cred că nu vom rămâne.

Negatorul ne dădu o chitanță și zise:

— Dacă doriți servitori vă pot recomanda doi indieni care au mai servit la vânători. Veți fi mulțumiți de ei.

Spre mirarea mea îl auzii pe Marian răspunzând:

— Da, domnule Mirzam, mi-ar fi foarte plăcut. Dă-le de veste oamenilor cât mai curând, căci aș vrea să mă mut. Servitorii vor putea să ne aducă bagajele de la hotel.

— O clipă, zise Mirzam, ridicându-se.

— Îi voi chema îndată pe oameni încoace.

Ieși din odaie și se înapoie curând, însoțit de doi indieni.

— Asta e Rukos, bucătarul și cestălalt Tandu, servitorul – îi prezentă el.

— Vi-i recomand călduros pe acești doi oameni.

Indienii făceau o impresie foarte bună, vrednică de încredere, păreau să fie liniștiți, modești și după privire, foarte inteligenți. Vorbeau bine englezește și Marian se învoi curând cu el.

Mulțumind, ne despărțirăm de negustor și ne înapoiarăm la hotel, împreună cu servitorii. Aceștia mergeau la oarecare depărtare îndărătul nostru, astfel că Marian găsi prilejul să-mi șoptească:

— Tandu ăsta ne-a urmărit de la hotel și mai târziu de la poliție până la Mirzam. Acum îi va fi mai lesne să ne ție sub ochi, dar și noi vom putea da mai ușor, prin el, de urma vrăjmașilor noștri.

— Hm, nu prea e plăcut să ai un dușman în preajma ta, răspunsei eu.

— Ce te faci dacă Rukos își pune în gând să ne otrăvească?

— Va trebui să gust el înainte din fiecare mâncare. Asta i-o voi spune după ce ne vom fi mutat în bungalow.

Ajunserăm la botel și predarăm bagajele noastre celor doi indieni, care se speriară de moarte zărindu-l pe Pongo. Ne luarăm rămas-bun de la hotelier și pornirăm spre bungalow.

Cele patru încăperi ale vilei erau simplu mobilate. Servitorii noștri se apucară în primul rând să dea afară musafirii nepoftiți care își făcuseră acolo sălașul în număr mare: șerpi, șopârle și tot soiul de gângănii. Când sfârșiră treaba, Marian se adresă bucătarului:

— E aproape vremea mesei, Rukos. Voi încerca să împușc un cerb, altminteri va trebui să ne mulțumim cu conservele noastre. Peste două ceasuri sunt înapoi.

— Vrei să mergi singur? întrebai eu.

— Da, Robert, nu voi pătrunde prea adânc în junglă. În vremea asta, tu cu Pongo puteți aranja culcușurile noastre.

Îmi dădu de înțeles cu prilejul acesta că să veghez asupra celor doi servitori, luă pușca sub braț, ne salută, apoi se făcu nevăzut în grădină și în curând fu înghițit de tufele înalte.

Neliniștea puse stăpânire pe mine. Ieșeam mereu pe terasă, încordându-mi auzul spre jungla din fața vilei, căci așteptam să aud împușcătura cu care trebuia să răpună cerbul.

În același timp nu-i slăbeam din ochi pe Rukos și Tandu, care își făceau treaba liniștiți, în vreme ce Pongo orânduia culcușurile.

Bucătăria se afla spre curte. Avea o vatră obișnuită de pământ și într-un ungher al ei era fântâna, care părea să fie foarte adâncă. Firește că nu vom bea apă din ea fără să o fierbem.

Se scurse un ceas de așteptare încordată. Chinuit de nerăbdare luai pușca sub braț ca să pornesc spre junglă, căci eram aproape sigur că se întâmplase ceva bunului meu prieten. Mă răzgândii, însă aducându-mi aminte că Marian spusese că va întârzia două ceasuri.

Când se scurse și răgazul acesta, nu mă mai răbdă locul în bungalow. Îi dădui repede în seamă lui Pongo să aibă grijă de cei doi indieni, îmi încercai armele și părăsii casa pe același drum pe care apucase Marian.

După ramurile frânte și frunzele rupte putui vedea pe unde mersese prietenul meu. În curând lăsați în urmă grădina și pașii într-una din cărările înguste care duceau în junglă.

Aici dădui de o potecă de animale, veche și întortocheată, care ducea tot mai adânc în junglă. La ceasul acesta al zilei domnea o căldură înăbușitoare și numai grija de soarta prietenului meu mă făcea să gonesc fără răgaz, deși inima îmi bătea cu putere și plămânii aproape ca nu mai respirau.

Deodată mă oprii, căci în fata mea se vedeau pe o bucată de pământ moale urmele picioarelor lui Marian. Trebuia să fi stat mai mult timp aici, căci urmele se aflau una lângă alta și erau întipărite adânc în pământ. Pași exact pe urmele sale. Și ajungând la un tufiș mărunț putui cuprinde cu privirea, pe deasupra lui un luminiș întins, care părea să fie un loc unde se adunau sălbăticiunile junglei. După câteva minute de așteptare se iviră deodată din partea stângă câțiva cerbi care rămaseră locului pe marginea luminișului.

La priveliștea aceasta mă cuprinse o teamă grozavă pentru soarta lui Marian. Trebuia să fi observat și el vânat pe aici și atunci se punea întrebarea de ce nu împușcase nimic.

Cercetai cu luare aminte pământul luminișului și văzui o dungă îngustă și negricioasă care mergea prin iarba înaltă până la marginea cealaltă. Așa dar Marian străbătuse luminișul.

Ieșii repede din tufiș și alergai de-a lungul luminișului, în vreme ce bieții cerbi, speriați, o rupseră de fugă în pădure.

Găsii altă potecă de sălbăticiuni, care părea să mai fie folosită, căci era curățată de mărăcini și pământul era bătătorit.

Lângă o tufă, pe partea dreaptă a potecii descoperii deodată o bucată de pânză albă. O cercetai repede și văzui că nu putea fi ruptă de mult timp și anume de la un vestmânt indian. Asta însemna că Marian văzuse un indian suspect, pe care-l urmărise în junglă.

Pornii repede înainte, nădăjduind să-l ajung pe prietenul meu și să-l îndemn să se înapoieze sau să-i vin în ajutor dacă s-ar afla în primejdie. Dar îmi dădui îndată seama cu groază

că era prea târziu, căci într-un luminiș mic și rotund, care se ivi deodată în fața mea, văzul urmele lămurite ale unei lupte înverșunate. Iarba era călcată, o tufă mică era doborâtă și... aplecându-mă repede ridicai un obiect strălucitor. Era porttîgaretul lui Marian.

Așa dar, fusese atacat aici de un număr mare de dușmani și învins. O urmă lată ducea de la câmpul de luptă în pădure. Pornii repede după urma aceasta, dădui de continuarea potecii și începui să alerg ca un nebun.

De sigur ca indienii îi târâseră pe aici pe Marian, căci într-un loc unde pământul era negru, descoperi urmele adânci ale unor sandale indiene, dar nici o urmă a cizmelor lui Marian.

Tot mergând, dădui iar într-un luminiș, unde nu mai putui urmări urmele imediat, căci porneau mai multe poteci și iarba era atât de călcată încât îmi spusei că pe aici trebuie să fi trecut multă lume.

Acum, pe care potecă să pornesc?

Hotărâi să înaintez sistematic și pașii pe una din potecile înguste. Dar deși cercetai cu mare atențiune pământul și tufe, nu găsii nici o urmă. Cercetasem până acum trei poteci în felul acesta și începui să-mi pierd nădejdea. Când intrai însă pe a patra potecă, observai că aceasta nu putea să fi fost bătătorită atât de des, căci pământul era mai moale și ierburile nu erau călcate.

Tocmai vroiam să mă-ntorc, când tresării. Se vedea lămurit o întipăritură de picior, care nu putea fi prea veche, căci marginile erau umede încă, după cum mă încredințai pipăindu-le. Era o întipăritură de gheată, dar – și, asta mă umplu de uimire – întipăritură piciorului unei femei. Era micuță și elegantă.

Și atunci îmi veni un gând fulgerător: prințesa junglei. Oare să domnească ea peste tribul ai cărui oameni îl atacaseră pe Marian? Atunci trebuia neapărat să mă iau după ea. Poate că izbuteam s-o înving și să-l eliberez pe Marian. Trebuia să fie cu puțin înaintea mea, singură, căci nu găsii alte urme în pământul moale.

Mă ridicai, îmi încordai auzul câtva timp, apoi pornii cu băgare de seamă după urmele ghetei.

De ambele părți jungla devenea tot mai deasă și încâlcită. Ce să caute femeia aceasta aici, în inima codrului primejdios? Poteca aceasta nu putea să ducă la tabără, căci observai că se despărțea de direcția celorlalte poteci.

Deodată rămăsei locului, privii printre crengile unei tufe dese, care închidea poteca, apoi mă furișai cu băgare de seamă în jurul acestei piedici. Văzusem lucind ceva alb – trebuia să fie femeia misterioasă.

Când privii pe după tufă, crezui că visez. În fața mea se făcea un luminiș mic și lângă trunchiul unui teak enorm îngenunchea o femeie în costum de pânză albă. De sub casca tropicală ieșea la iveală părul negru, iar profilul ei avea trăsături minunate și energice.

Era atât de adâncită în lucrul ei, încât nu observase venirea mea, căci... săpa cu o sapă mică o gaură adâncă în pământul dintre rădăcinile copacilor.

M-aș fi așteptat la orice, dar nu să întâlnesc în inima primejdioasei păduri tropicale o femeie tânără și frumoasă, o europeană – căci europeană era, judecând după trăsăturile caucaziene, deși chipul îi era pârlit de soare. Ce-o fi căutând cu atâta zel în pământul negru și umed?

Stătui la gânduri dacă să sar asupra ei și s-o iau prizonieră, spunându-mi că nu putea fi altcineva decât domnița junglei.

Vroiam să văd însă mai întâi ce căuta acolo.

Poate că era o taină care avea însemnătate și pentru noi. Eram atât de adâncit în contemplare, încât nici nu aruncau o privire în lături și când o făcui acum întâmplător, când privirea mea atinse marginea luminișului dindărătul tinerei femei, mă trecu un fior de spaimă.

Căci numai la câțiva metri în spatele femeii îngenunchiate, se strecură din frunziș capul unui tigru uriaș. Ochii-i arzători se aținteau asupra făpturii albe. Se părea că chibzuiește dacă să se repeadă sau să se retragă pe nesimțite, așa cum venise.

Văzul însă apoi că se pregătea de săritură și asta însemna moartea pentru tânăra femeie.

Ridicai repede pușca, trăsei piedica și când capul fiarei se întoarse spre mine, îi slobozii repede patru gloanțe în capățână.

Un răget înfiorător sfâșia liniștea codrului, fiara cu trupul vărgat țâșni din desiș și începu să se zvârcolească la pământ lângă femeie.

IV. ÎNCERCĂRI DE ELIBERARE.

GLOANȚELE MELE NU DĂDUSERĂ GREȘ. Fiara se lupta cu moartea și totuși mai putea deveni primejdioasă femeii, în zvârcolirile ei, căci la cel mult un metru și jumătate de copacul la a cărui rădăcină săpase femeia misterioasă, labelle grozave ale tigrului smulgeau iarba, iar femeia rămăsese încremenită în genunchi și așteptă.

Se sprijinise în sapă și privea îngrozită. O singură mișcare a fiarei ar fi făcut-o una cu pământul. De aceea îi strigai în englezește:

— Aruncă-te în lături, repede, altminteri ești pierdută.

Ea ridică fulgerător capul, mă privi câteva clipe cu ochii mari, negri, sări deodată în sus și alergă îndărătul copacului.

Acum era rândul meu să rămân înmărmurit și furios în același timp începui să-mi fac imputări, spunându-mi că ar fi trebuit s-o rețin pe femeia aceasta, căci de sigur ea ar fi fost cheia pentru eliberarea lui Marian. Și eu lăsasem să treacă prilejul acesta...

Dar nu-mi pierdui multă: în vreme cu gândurile acestea, ea străbătu repede luminișul, trecând pe lângă tigrul în agonie și ma furișai și eu în jurul copacului.

O potecă pornea de aici și fără să șovăi porni pe ea. Dar de femeia misterioasă nu rămăsese nici o urmă; trebuie să fi fugit într-o goană nebună. Curând băgai de seamă că direcția drumului se schimba. Cotea tot mai mult spre dreapta și în cele din urmă dobândii încredințarea că el trebuia să ducă în satul tribului junglei.

Trebuia să-ncerc, deci, s-ajung în lagăr pe alt drum. Alergai repede înapoi și-mi dădu în gând că as putea cerceta acum ce vroia să dezgroape femeia la rădăcina copacului.

Ajunsei în luminiș, văzui că tigrul era mort. Mă repezii la copac, luai sapa în mână și mă pregătii să adâncesc groapa începută.

Atunci auzi însă un zgomot slab, de parcă m-ar fi lovit două bucați de fier. Gândindu-mă ca ar putea fi vorba de arme, socotii nimerit să mă pitesc îndărătul copacului.

Asta a fost salvarea mea, căci după câteva clipe pășiră în luminiș cinci indieni înarmați până-n dinți. Veneau din direcție opusă, ceea ce însemna că se luaseră după urmele lăsate de mine când pornisem pe acelea ale femeii.

Toți când erau indivizi vânjoși și înalți și mutrele lor erau atât de aspre încât îmi dădui seama îndată că n-ar fi avut nici un rost să lupt împotriva lor, căci m-ar fi biruit numaidecât indienii se uitau la tigrul și vorbeau cu însuflețire între ei.

Se lăsară apoi în genunchi lângă groapă și începură să sape cu mâinile și cu sapa. As fi vrut mult să văd ce vor găsi acolo, dar situația mea era prea primejdioasă. O întâmplare nenorocită și eram descoperit.

Privii cu atenție în juru-mi. Eram despărțit de indieni numai de trunchiul copacului, trebuia deci să mă feresc să mă trădez prin vreun zgomot.

Văzui atunci în desişul dindărătul meu o spărtură înaltă de vreun metru și lată de trei șferturi. Cu multă băgare de seamă mă furișai în trecătoarea aceasta și izbutii să mă îndepărtez de dușmanii mei, căci după ce străbătui câțiva metri, mă oprii și

îmi încordai auzul. Nu pătrundea nici un zgomot din care aş fi putut înţelege că sunt urmărit.

Cu sudoarea curgându-mi şi roaie mersei mai departe, când deodată auzii bocănituri pe pământ care se apropiau repede. Îmi dădui seama imediat că nu putea fi decât un animal greoi. Trăsei revolverul din buzunar şi aşteptai cu încordare ivirea fiarei. Aceasta nu se lăsă mult aşteptată.. Trebuie să mărturisesc că mă speriai grozav, căci întâlnirea era foarte neplăcută. Era mi mistreţ uriaş, care când mă văzu se opri brusc din fugă, mă privi furios şi grohăi.

Fireşte că l-aş fi putut răpune lesne prin câteva gloanţe bine ţintite, dar nu vroiam să trag, pentru ca împuşcăturile să nu fie auzite de duşmanii apropiaţi.

Mistreţul negru părea să nu ştie nici el ce să facă; scormonea furios pământul cu picioarele dinainte, smulgea crengi şi frunze şi mă privea ţintă cu ochii lui mititei.

Țineam puşca sub braţul stâng, lipită de trup. Mă gândeam tocmai dacă s-o împing încetişor, spre el, când mistreţul, aruncându-mi încă o privire furioasă, scormoni cu putere pământul, se-ntoarse şi porni înapoi pe unde venise.

Acum puteam să înaintez ceva mai repede şi dură vreun ceas până dădui, în sfârşit, de o potecă de animale. Răsuflând uşurat îmi înălţai trupul; trebuia să ştiu deocamdată unde mă aflam. Ştiam cam în ce direcţie mergea poteca pe care apucase mistreţul, dar se puneă acum întrebarea pentru mine dacă să-ncerc singur să-l eliberez pe Marian, sau să-l iau cu mine pe Pongo în scopul acesta.

În cele din urmă mă hotărâi pentru aceasta din urmă şi pornii în trap spre direcţia unde se afla bungalow-ul, ca să pot ajunge la vreme şi să mă înapoiez înainte de a se înnopta.

Frânt de oboseală, ajunsei în luminişul de unde se despărteau potecile băătorite. Aici auzii deodată un zgomot de paşi, care se apropiau de linişte. Mai avui timp să sar înapoi pe poteca din care tocmai ieşisem şi să mă lipesc de o tufa.

În aceeaşi clipă, însă, cât pe aci să scot o exclamaţie de uimire, căci văzui trecând pe acolo pe... Mirzam.

Acesta nu mă observă, părea foarte iritat şi aproape alerga prin luminiş. Îmi întipări în minte poteca pe care o alesese – (de sigur că şi Marian fusese dus pe aceasta) – mai aşteptai câteva minute, apoi străbătui cu paşi mari luminişul.

Cu vreo două ceasuri înainte de apusul soarelui ajunse nevătămat la bungalow-ul nostru, unde mă aştepta o surpriză mare: casa era goală! Nici Pongo, nici cei doi servitori nu se vedeau. Lucrurile noastre erau neatînse, pe vatră mai ardea

încă un foc slab și câteva cutii goale de conserve dovedeau că Pongo și cei doi indieni, mâncaseră.

Asta îmi aduse aminte că nu pusesem încă nimic în gură și ca prin farmec începură să-mi chiorăie mațele. Deschisei repede o cutie cu conserve de pește și mâncai.

Dar grija de soarta prietenului meu nu-mi dădea astâmpăr. Aruncaii cutia goală într-un ungher al bucătăriei și dădui buzna afară. În vreme ce străbăteam în fugă grădina, gândurile mi se întoarseră fără voie la Pongo; dacă ne-ar fi urmat, de sigur că ar fi apucat pe același drum, căci cu simțurile sale ascuțite ar fi găsit chiar și urme pe care nici un alt ochi nu le-ar fi putut descoperi. Cu atât mai mult urmele noastre atât de lămurite.

Ajunsei iarăși în junglă și începui să gonesc pe poteca cunoscută. Trebuia să mă grăbesc, ca să nu fiu surprins de întuneric înainte de a ajunge în lagărul cu pricina.

În cele din urmă ajunsei în luminișul de unde porneau potecile acelea numeroase. Alesei pe aceea pe care apucase Mirzam, spunându-mi că în graba sa trebuia să o fi luat pe cea mai scurtă dintre ele.

Coteam tocmai pe după un colț, când întunericul se lăsa brusc. În aceeași clipă fui cuprins însă de un simțământ de bucurie, căci în depărtare zării sumedenie de luminițe tremurătoare, care rămâneau totuși pe loc. Nu puteau fi decât focuri și asta însemna ca găsisem lagărul pe care-l căutam.

Trebuia acum să fiu cu băgare de seamă la sentinelele care probabil că fuseseră așezate acolo. Încet de tot, cu pași de pisică, mersei înainte.

Punctele luminoase deveneau tot mai lămurite și mai mari și în curând putui zări umbre: oameni care se mișcau încoace și-ncolo.

Mă oprii și priveam acum la indienii care investmântați în alb, se-ndeletniceau cu pregătirea cinei. Zadarnic, însă, îl căutam pe Marian.

Trebuia, deci, să înconjur lagărul de jur-împrejur. Aruncaii repede pușca pe umăr și luai în mână revolverul, căci acum nu mai aveam a mă teme de fiare, ci numai de oameni.

Ajunsei la luminiș și cotii la dreapta, tot ținându-mă în umbra tufelor ce-l mărgineau. După cum observasem încă înainte din depărtare, indienii din lagăr păreau liniștiți și fără griji. În cazane fierbea mâncarea, al cărei miros îmi gâdila nărilor.

Ocolisem jumătate de tabără și mă aflu în apropierea corturilor. Rămăsei liniștit, căutând să vad dacă nu se zărește vreo strajă și atunci văzui oameni mulți care alergau agitați printre colibe. Făcea impresia că se petrecuse un lucru deosebit.

Gândul că i se putuse întâmpla ceva lui Marian mă tăcu să pornesc repede pe dinaintea tufelor ce mărgineau luminișul, ca să ajung cât mai curând în apropierea colibelor. Mai eram la vreo zece metri de ele, când.., un laț îmi cuprinse gâtul. Și înainte să pot vârî degetul ca să slăbesc strânsoarea; șnurul de mătase îmi strânse atât de tare gâtulejul, încât îmi pierdii cunoștința.

Deșteptarea fu foarte neplăcută. Eram legat și cu căluș în gura, într-o încăpere întunecoasă. Respiram cu greutate căci lațul îmi umflase gâtul și la asta se adăuga călușul gros legat cu un șnur în jurul capului.

Adunându-mi gândurile încâlcite, primul lucru ce-l tăcui fu să încerc să-mi slăbesc legăturile. Dar de la prima mișcare a mâinilor mă oprii, căci sforile subțiri îmi tăiau carnea.

Renunțai de voie, de nevoie și-mi încordai auzul. Deslușeam lămurit zgomotul din lagăr, glasurile multor oameni care vorbeau însă într-o limbă ce-mi era necunoscută.

Cu toată durerea pe care o resimțeam mișcându-mă – din pricina legăturilor – mă rostogolii întâi pe partea stângă, până dădui de perete, apoi spre dreapta cu nădejdea că mă voi lovi de alt trup omenesc. Dar nu dădui de nimic.

Simți deodată o oboseală copleșitoare și nu știu cum se făcu că adormi.

Mă trezi brusc. N-aș fi putut spune cât de mult dormisem, dar cred că trecuseră câteva ceasuri, căci zgomotele din lagăr amuțiseră. Tresării speriat simțind o atingere ușoară pe fața și fără voie mă gândii la vreun șarpe, după cum mi se întâmplase și în alte dăți.

Îmi dădui seamă repede că era o mână omenească și când atinse călușul auzii... glasul șoptit al credinciosului nostru Pongo:

— Mașter Bertram, fie liniștit. Pongo face liber.

Făcuse bine că mă prevenise să fiu liniștit; căci când îmi tăia acum legăturile, aproape să țip de bucurie.

— Pongo, credinciosul și bunul nostru prieten, cum de ai ajuns aici, șoptii eu.

— Pongo văzut cum Mașter Bertram fost făcut prizonier – răspunse el încetitor – trebuie aștepte până adormit dușmani. Mașter Farrow gata liber.

— Ce, e liber? șoptii eu, mirat Tot tu ai făcut și asta?

— Nu, Mașter Farrow singur. Acum fie liniștit.

Mă apucă de mână și mă trase din colibă. În luminiș mai ardeau numai câteva focuri la marginile din afară și putui zări câteva sentinele care păseau în sus și-n jos. Nu știam cum vom putea ieși neobservați din tabără, dar Pongo înaintă

nepăsător spre unul din focuri, mă apăsă apoi la pământ și-mi șopti în ureche:

— Mașter Bertram vine când strajă va fi liniștit.

Eram foarte curios să văd ce va face uriașul. Santinelele se-ntâlneau regulat în apropierea focului, apoi se-ntorceau și mergeau până la jumătatea drumului spre focul următor. Pongo se făcuse brusc nevăzut, atât de nesimțit că nici măcar eu care șezusem lângă el, nu băgasem de seamă nimic.

Cele două sentinele se-ntâlniră iar și atunci ieși ca din pământ în fața lor făptura uriașă a lui Pongo. O singură mișcare făcu doar și cei doi indieni se prăbușiră la pământ. Mă ridicai repede și alergai spre credinciosul nostru negru, care rămăsese liniștit în loc.

— Bun, Mașter Bertram – mormăi el – acum fim liberi.

Alergarăm pe dinaintea focului și curând ne aflam în siguranță. Pongo părea să cunoască bine drumul căci, cu tot întunericul, mă conduse pe o potecă îngustă, pe care n-aș fi găsit-o singur.

Vreo jumătate de ceas mă târî după el, apoi ajunserăm într-un luminiș mărginit de arbori uriași de teak. Pongo păși spre unul din acești arbori și când ajunserăm strigă în sus, spre frunziș:

— Mașter Farrow, totul bine.

În clipa următoare prietenul meu se lăsă în jos de-a lungul trunchiului, îmi strânse mâna și zise:

— Știam că vei veni după mine, dragă Robert.

V.

DOMNIȚA JUNGLEI.

NU SE POATE DESCRIE BUCURIA MEA la această revedere. Nu puteam scoate nici o vorbă, ci mă mulțumeam să-i strâng mâinile cu putere. Când îmi recăpătai graiul, îi zisei:

— Mariane, am văzut pe domnița junglei, ba chiar am salvat-o de la moarte.

Îi istorisii întâlnirea cu femeia misterioasă și după câteva clipe de gândire Marian spuse:

— Dacă are într-adevăr vreo putere asupra acestui trib. Atunci suntem în afară de orice primejdie, căci nu cred să facă vreun rău salvatorului ei și camarazilor acestuia. Aș vrea s-o caut, ca să lămurim odată toate tainele.

— Ce-o fi dezgropat acolo? întrebai eu.

— Asta numai ea ar putea-o spune și...

— Masters, repede copac! zise Pongo, deodată.

Auzul său fin trebuie să fi prins apropierea vreunei primejdii și fără să ne pierdem vremea cu întrebări, ne cățărăm în grabă între crengile copacului, la adăpostul acoperământului de frunziș.

Încă în vreme ce vorbeam, luna răsărise pe cer și-și trimitea razele în luminiș. Ne așezărăm în așa fel printre ramuri încât puteam cuprinde cu privirea rariștea luminată pe jumătate, fără sa ne temem că vom fi descoperiți de jos.

Trecură câteva minute și deodată se strecură în luminiș trupul uriaș al unui rinocer. Era un exemplar neobișnuit și, după ce adulmecă în juru-i câțva timp, începu să smulgă cu dinții iarba.

Era neînțeles pentru mine cum putuse Pongo să simtă apropierea lui. Priveam cu interes la animalul de o mărime uriașă, care ridică deodată capul, își aținti câteva clipa ochii pe poteca pe care fugiserăm noi din lagărul indienilor, suflă apoi necăjit, își răsuci trupul enorm și porni în goană îndărăt în pădure.

După câțva timpi se ivi pe poteca o rază slaba de lumină, care se mărea, apropiindu-se repede. Și după câteva minute vreo zece indieni cu făclii aprinse pășiră în luminiș, având în frunte pe... misterioasa femeie. Alături de ea mergea Mirzam, care cerceta pământul cu băgare de seamă.

Când coloana ajunse la locul unde se răsucise rinocerul, Mirzam ridică brațul și toți rămaseră liniștiți. Examină apoi foarte atent pământul, vorbi cu însuflețire cu femela și în cele din urmă privi în juru-i.

— E un urmăritor foarte primejdios – șopti Marian în aceea clipă. Acum cu siguranță ca ne va descoperi.

— A! Îmi închipuiam eu: aprind un loc în luminiș și vor aștepta până dimineța.

Indienii aprinseseră un foc mare și adunau mereu vreascuri, dovadă că într-adevăr vroiau să rămâie acolo toată noaptea. Se așezară apoi pe vine în jurul focului, iar femeia pe o buturugă. Acum îi puteam vedea lămurit chipul.

— Era de o drăgălășenie uimitoare, numai că nu se potrivea la asta cuta adâncă de pe frunte și expresia ochilor ei, cu care privea în foc.

Marian mă ghionti și șopti:

— Nu ți se pare că seamănă cu o cunoștința a noastră?

Mirat privii câțva timp spre ea, lăsai să-mi treacă prin minte toți cunoscuții mei, dar degeaba.

— Nu – răspunsei lui Marian – la cine te gândești?

— Se poate să mă fi înșelat – a fost doar o presupunere trecătoare... care însă ar putea lămuri toată chestia – adăugă el, îngândurat.

Chestia? Cu asta nu putea crede decât însărcinarea data de Johnson. Și când mai privii odată profilul tinerei femei, se făcu brusc lumină în mine. Fără nici o îndoială, erau aceleași trăsături energice și îndrăznețe, precum și cuta îndurerată din jurul gurii.

— Johnson! exclamai, uimit.

— Tăcere! șopti Marian. Nu trebuie să vorbești prea tare. Dar văd că ai recunoscut-o și tu. Fata are mare asemănare cu guvernatorul. Așa dar acesta e punctul întunecat, pe care el l-a trecut, totuși, sub tăcere.

— Vrei să zici că ar fi fiica lui?

— Poate... Ba nu, am altă idee, care cred că e mai aproape de adevăr. Da, da, așa trebuie să fie.

— Ce vrei să spui? Îl întrebai, dar Marian nu vru să răspundă și se adânci pe gânduri.

Făcui la fel, dar nu ajunsei la alt rezultat decât că e fiica guvernatorului și îmi spusei că dacă ea e într-adevăr instigatoarea atentatelor împotriva tatălui ei, trebuie să fie pricinuite de împrejurări cu totul deosebite.

Fui turburat din gândurile mele de un zgomot ciudat, un bubuit înăbușit, regulat, care creștea din ce în ce.

— Robert, puștile pregătite! șopti în aceeași clipă Marian. Poate mai trebuie s-o salvăm odată pe tânăra fată.

Indienii din jurul focului săriseră în sus. Văzui acum că erau înarmați numai cu pistoale pe care le țineau în mână.

Fata scosese și ea o armă și toți priveau țintă spre poteca ce ducea în pădure, de unde pe ivi – suflând și mârâind – rinocerul de mai înainte, care vroia probabil să știe cine îi turburase ospățul adineauri. Era atât de infuriat, încât nu-l speria nici focul, nici zbieretele pe care le scoaseră indienii când îl văzură.

Pistoalele detunară, dar ce puteau să-i strice gloanțele mici, matahalei care se năpustea asupra grupului de oameni. Și cea mai primejduită era tânăra fată căci stătea pe partea dinspre potecă.

Tocmai când. Mă pregăteam să trag, două gloanțe detunară din pușca lui Marian. Nimerise bine prietenul meu.

Animalul se aruncă în lături, se răsuci în loc de câteva ori ca turbat – apoi goni înapoi în pădure.

— L-am nimerit în nas – zise Marian, calm – asta nu pot îndura ei. Și mă bucur că n-am fost silit să-l omor, căci animalele acestea sunt pe cale de dispariție.

Nu răspunse ci îmi îndreptai pușca spre indieni. Acum ne dăduserăm singuri de gol și indivizii se zgâiau în sus la noi, în vreme ce fata se apropia, șovăitoare.

— Venim, venim – îi strigă Marian – dar te-aș ruga să le spui oamenilor d-tale să-și vâre armele la loc. Altminteri ne vom vedea siliți să deschidem focul.

Fata strigă câteva cuvinte cu glas poruncitor și indienii vâără îndată armele în brâu.

— Haidem! ne zise Marian și începu să coboare. Cred că vom rezolva acum chestia spre mulțumirea ambelor părți.

Îl urmarăm – eu și Pongo – fata se dăduse înapoi până la foc și stătea lângă Mirzam, cu care vorbea cu însuflețire. Marian așteptă până furăm lângă el, ne zise un scurt: „Haideți” și se-ndreptă spre foc.

Cu mâna pe armă iscodeam mișcările indienilor, dar aceștia nici nu se clinteau și nici privirile lor nu aveau nimic dușmănos.

Marian salută politicos pe tânăra fată și eu făcui asemenea. Înainte ca el să poată spune ceva, ea ne întinse mâna și începu:

— Domnilor, pentru a doua oară mi-ați salvat viața. Căci bănuiesc, mai bine zis sunt sigură că domnul acesta – arătă spre mine – a ucis tigrul care mă amenința.

— Așa e – zâmbi Marian – eu mă aflam atunci în puterea oamenilor d-tale.

— Vă rog să mă iertați de întâmplarea asta, domnilor. Veniți în lagăr, acolo vă voi istorisi totul. Să n-aveți nici o teamă, acum sunteți în siguranță.

— Cu toată plăcerea, domnișoară, răspunse Marian.

Fata dădu o poruncă oamenilor și aceștia aprinseră imediat făcliile.

Când ajunserăm în lagăr, se aprinseră pretutindeni focuri. Toți păreau să fie pe picioare. Dar furăm întâmpinați în tăcere și ni se făcu loc să mergem spre o colibă mare și frumos lucrată.

La un semn al fetei, însoțitorii noștri rămaseră la ușa, iar noi intrarăm înăuntru. Privirea ne căzu imediat pe ceva întins pe o masă din mijlocul încăperii ceva acoperit cu pânză albă.

Fata se apropia de masă, dădu puțin pânza la o parte și ieși în iveală capul unui mort, la a cărui vedere strigai speriat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Johnson! Așadar, i s-a împlinit soarta?

Fără voie dusei mâna la revolver. Marian păși însă liniștit spre masă, examinează mortul și zise fetei:

— Domnișoară Johnson, o pierdere mare pentru dv. Dacă nu mă-nșel sunteți o nepoată a guvernatorului din Lahore?

— Mă numesc Maud Johnson – răspunse fata calm. Luați loc, vă rog, trebuie să vă povestesc viața mea.

Ne arată câteva scaune în jurul unei măsuțe dintr-un ungher, acoperi la loc cadavrul și porni înaintea noastră spre ungherul acela.

După ce luarăm loc, ea arată spre mort și zise:

— Până la moartea lui îl socoteam drept tatăl meu și abia acum, după ce am dezgropat o ladă ascunsă, știu că a fost unchiul meu. Și inima îmi spunea mereu asta, căci nu-l puteam iubi cum își iubește o fiică tatăl.

Marian se înclină în scaunul său:

— Stimată domnișoară, sunt încredințat că tatăl d-voastră, guvernatorul, se va bucura mult când vă veți înapoia la el, împreună cu noi.

În vreme ce eu mă uitam năucit la prietenul meu, fața zise printre lacrimi:

— Nu știu dacă mă va primi în aiurările dinaintea morții sale, unchiul meu a indicat exact locul unde îngropase lada. Și din anumite indicațiuni mi-am dat seamă că tot conținutul ei ar fi foarte important și pentru mine. Ieri, după ce a murit, m-am dus să dezgrop lada. În vremea asta oamenii mei te-au prins pe d-ta, domnule Farrow, căci au bănuț că ești un spion al guvernului, iar domnul Bertram mi-a salvat viața. Când mi-a vorbit, am rupt-o de fugă și am trimis câțiva oameni care îmi aduseră lada. D-ta domnule Bertram, dispăruseși. Din hârtiile aflate în ladă, am aflat că adevăratul meu tata e William Johnson, guvernatorul din Lahore. Mortul e fratele lui gemen, Oliver. Acum douăzeci de ani, folosindu-se de scrisori false, a izbutit s-o convingă pe mama că soțul ei o înșeală și că a comis nereguli în slujba sa, ceea ce făcea necesară arestarea lui. În realitate, însă, Oliver a făcut toate astea, căci era împreună cu tatăl meu în slujbă. Mama l-a crezut însă și a fugit cu el. Acum zece ani a murit.

Fata tăcu și ochii-i frumoși se umplură de lacrimi.

— Pricep – zise Marian – unchiul d-tale ți-a povestit că fratele său l-a nenorocit și de aceea socoteai drepte atentatele și denunțurile împotriva lui. Nu înțeleg însă de ce a început cu ele abia acum două luni?

— Aveți dreptate, domnule, așa stau lucrurile. Faptul că au început abia acum două luni se explică prin aceea că până atunci nu auzise nimic de el, în izolarea sa de aici. Atunci s-a înapoiat aici un membru al tribului – care își ispășise o pedeapsă în închisoare – și s-a priceput să-l ațâțe pe unchiul meu. Acest indian a pus la cale atentatele, până ce a fost ucis și el, cu prilejul celui din urmă.

— Atunci totul e lămurit – zise Marian – numai nu știu ce rol joacă Mirzam în afacerea asta.

— Mirzam e tovarășul meu. Aveam bănuieli împotriva unchiului meu – deși îl țineam drept tatăl meu – și l-am însărcinat pe el să ia informații despre guvernator.

Marian se ridică.

— S-a făcut ziuă, domnișoară Johnson, zise el, ia te uită cum râde soarele! Fie ca și viața d-tale, de-acum încolo, să decurgă atât de frumos și limpede, după ce te vei fi înapoiat la tatăl d-tale.

— Îți mulțumesc pentru vorbele astea, zise fata și-i întinse mâna. Voi veni cu d-voastră.

În aceeași clipă se auziră bătăi în ușă. Mirzam intră. Schimbă câteva cuvinte cu fața, apoi intrară în încăpere câțiva indieni, care ridicară mortul și-l duseră afară.

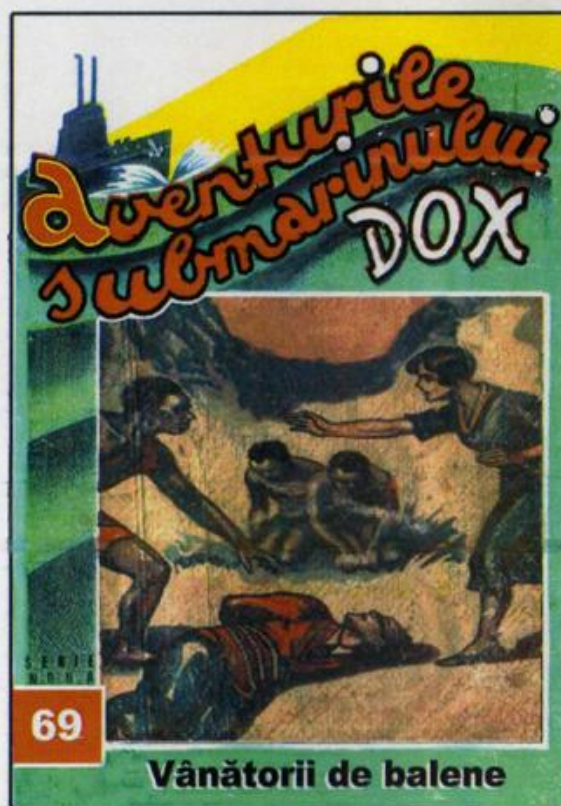
Nespusă fu bucuria guvernatorului când își revăzu fiica, după atâția ani. Ramaserăm puțin timp în Lahore, căci dorul de aventuri nu ne lăsa multă vreme pe loc. Drumul nostru ducea spre frumosul Kașmir, unde aveam să găsim tot ce ne dorea inima, dar despre asta, cu alt prilej dragă George», încheia doctorul Bertram.

Sfârșitul volumului: **DOMNIȚA JUNGLEI.**

În numărul următor:

VÂNĂTORI DE BALENE.

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

